

καὶ τὸ μικρὸν οἰκογενειακὸν μέγαρόν του κατὰ τὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου, ἐθεώρει ἐ-
αυτὸν ὡς τὸν εὐτυχέστερον ἄνθρωπον ἐπὶ
τῆς γῆς.

Ἦν ἄρκετὰ εὐπρεπὴς καὶ ἀρεστὸς εἰς
τὰς γυναῖκας, εὐφυὴς καὶ εἰς ἄκρον εἴρων.
Εἶχε πολυτελῶς διασκευασμένον τὸν οἶκόν
του καὶ τὸ χρῆμα ἠρθόνηι πάντοτε ἐν τῷ
χορηματοκιβωτιῷ καὶ τῷ τραπέζι τῆς του.
Δὲν ἐσπχτάλει· εἶχε τοὺς αὐτοὺς πάντοτε
ὕπνους καὶ νέας ἐρωμένους, αἱ ἡλλαζεν
ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, χωρὶς νὰ προση-
λῶται πλέον τοῦ δέοντος. Τοιοῦτος ἦν ὁ
ἄνθρωπος οὗτος.

Μία παραδύος λεπτομέρεια :

Εἶχεν ἀρκούσαν τιμὴν, ὥστε νὰ μὴ δεῖ-
κνῆται ἐρωτότροπος τῇ Ζουάννᾳ Τρελάν,
καίτοι αὕτη ἦν ἡ ἐρωμένη, σχεδὸν ἡ σύ-
ζυγος τοῦ φίλου του, καίτοι ἦν τῆς ὀρέ-
ξεως αὐτοῦ, καίτοι σχεδὸν ἡγάπα αὐτήν.
Τοιοῦτος ἦν ὁ δὲ Πρέλ.

Ὁ τύπος αὐτοῦ δὲν εἶναι οὐδὲ τόσῳ
χυδαῖος, οὐδὲ τόσῳ κοινός, ὅσῳ δύναται
τις νὰ πιστεύσῃ ἐκ πρώτης ὀψείας.

Τοὺς λόγους ἐκείνους εἶπε τῇ Ζουάννᾳ
σκοπίμως. Οὐδέποτε ὁ μαρκήσιος δὲ Πρέλ
ἔπραττε τι τυχαίως.

Ἐπιστῶν τὴν προσοχὴν τῆς δυστυχοῦς
κόρης ἤθελε νὰ παρασκευάσῃ αὐτὴν διὰ
δυστύχημα ἀναπόφευκτον, ὅπερ ἐκείνη θὰ
ἤννοει, ἂν μὴ ὁ ἔρως ἐτύφλωνεν αὐτήν.

Ἐν τούτοις, ἐκ τινων φαινομένων, ἡν-
νόησεν, ὅτι ἀλλόκοτόν τι συνέβαινε τῷ
κόμητι δ' Ἀμβαρές, ὅστις πρό τινας και-
ροῦ ἐφαίνετο σύννους καὶ ὠργίζετο εὐκό-
λως διὰ μηδαιμίας ἀφορμὰς. Βεβχίως τῇ
ἀπέκρυπτε σοβρὸν τι συμβαῖνον αὐτῷ,
ἴσως χρηματικὰς στενοχωρίας.

Προεφασίζετο ὑποθέσεις καὶ ταξείδια,
καὶ μετέβαινον ἡττον συχνάκις εἰς τὴν
ὁδὸν Ἀθηνῶν.

Ὁ δ' Ἀμβαρές κατ' ἄκρον κατὰ τὴν ὁδὸν
Ἀγχεσῶ, εἰς παλαιὰν τινὰ πατρικὴν αὐ-
τοῦ οἰκίαν.

Τὸ μέγαρον, ὅπερ εἶχεν ἐνοικιάσει τῇ
Ζουάννᾳ ἦν μικρὸν ἀλλὰ λίαν κομψόν. Ἐ-
σωτερικῶς δ' ἦν διασκευασμένον μετὰ πολ-
λῆς καλαισθησίας καὶ πολυτελείας. Ἰδίως
τὸ δωματίον τῆς Ζουάννας ἦν μετ' ἐκτά-
κτου φιλοκαλίας καὶ πλούτου κεκοσμη-
μένον. Οὐδεμίαν εἶχε φεισθῇ δαπάνης ὁ
κόμης ὅπως παράσχῃ τῇ ἐρωμένῃ αὐτοῦ
πολυτελεῖ ἐπιπλα καὶ βαρύτιμα παραπε-
τάσματα.

Ἡ ἱστορία τῆς ἦν ἀπλουστάτη καὶ
κοινή.

Ἀμα μαθοῦσα ἐκ τῆς ἐπιστολῆς, τῆς
συνοδευομένης ὑπὸ τριῶν ἐτῶν τροφείων,
ὅτι εἰς ἐκτὴν ἔδει τοῦ λοιποῦ νὰ βσι-
σθῇ, ἐπεδόθη ἡ δυστυχὴς κόρη εἰς τὴν
ἐργασίαν.

Ἐπρεπε ν' ἀπολαμβάνῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

Ἀλλὰ τί δύναται νὰ κερδήσῃ μιὰ γυνὴ
ἵνα ἐπαρκέσῃ εἰς τὰς ἀνάγκας αὐτῆς;

Εὐπαίδευτος οὕτως καὶ πολὺγλωσσος
προσελήθη ὡς ὑποδιδάσκαλος εἰς τι παρ-
θεναγωγεῖον κατὰ τὴν ὁδὸν Ροσέ, ἀπο-
λαμβάνουσα κατὰ μῆνα τεσσαράκοντα
φράγκων μισθοδοσίαν. Βραδύτερον ἐδέχθη

θέσιν παιδαγωγοῦ εἰς τινὰ οἰκίαν, κατὰ
τὸ προάστηον τοῦ ἁγίου Ὁνωρίου παρὰ
τῷ βρόνῳ δὲ Φοντραίλ.

Ἦν τότε δεκαεννέα ἐτῶν καὶ ἐκτάκτως
ὠραία. Ἡ καλλονὴ δ' αὐτῆς ἦν ἡ αἰτία,
δι' ἣν προσέλαβεν αὐτὴν ἡ βρώνη δὲ
Φοντραίλ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῆς. Γυνὴ
φιλάρεσκος καὶ ἐρωτότροπος, καίτοι τεσ-
σαράκοντούτις, ἤθελε, προσλαμβάνουσα
εἰς τὸν οἶκόν της τὴν ὠραίαν Ζουάνναν,
νὰ παράσχῃ τῷ συζύγῳ αὐτῆς, ἀπασχό-
λησιν ἐπαρκῆ, ὅπως μὴ οὗτος προσέχῃ εἰς
τοὺς ἔρωτας τῆς βρώνης, ἀφίεται δ' οὐ-
τως αὕτη ἐλευθέρα.

Βεβχίως καλῶς ὑπελόγησεν, ἀναμφιβό-
λως δὲ θὰ ἐπετύγγανεν, ὃν ἐπεδείκνυνεν
σκοπὸν.

Καὶ ὄντως, μόλις ὀκτὼ εἶχον παρέλθει
ἡμέραι ἀφ' ἧς ἡ Ζουάννα εἰσῆλθεν εἰς τὸν
οἶκον τοῦ βρώνου δὲ Φοντραίλ, καὶ οὗ-
τος, κατὰ δέκα πέντε ἔτη μεγαλύτερος
τῆς συζύγου του, ἠράσθη αὐτῆς. Δὲν ἐξ-
ἤρχετο πλέον εἰς τὸ δάσος, εὗρισκε δὲ ἀ-
φορμὰς νὰ παρίσταται εἰς τὰ μαθήματα
τῆς θυγατρὸς του, ξανθῆς, λεπτοφυοῦς
καὶ ἀσθενοῦς ὑγείας, ἵνα οὕτω βλέπῃ
πάντοτε τὴν ὠραίαν παιδαγωγόν.

Ἦν ἐκ τῶν προτέρων βέβαιος, αὐτὸς ὁ
διεφθαρμένος παρισιανός, ὅτι ἀδύνατον
ἦτο νὰ μὴ ἐλκύσῃ διὰ τοῦ πλούτου τὴν
πτωχὴν ἐκείνην καὶ ἐγκαταλελειμμένην
κόρην.

Ἡ Ζουάννα, τῇ ἀληθείᾳ, ἐφαίνετο μὴ
ἐννοοῦσα τοὺς σκοποὺς αὐτοῦ, μεγίστην
δ' ἐδείκνυε ἀδιαφορίαν εἰς τοὺς διαφορο-
μένους αὐτοῦ λόγους. Ὅσακις δὲ ὁ λα-
τρευτὴς αὐτῆς προσέβαινε μέχρι τολμηρο-
τέρων ἐκδηλώσεων, ἐκείνη δι' ἐνὸς ψυχροῦ
βλέμματος ἐπέβαλλε αὐτῷ σιγὴν.

Μολονότι δὲ ἡ ἐπίθεσις του εἰς μάτην
ἀπέβηκε, δύο μῆνας μετὰ τὴν εἴσοδον τῆς
παιδαγωγοῦ εἰς τὸ μέγαρον δὲ Φοντραίλ,
ὠραῖον μέγαρον, μεταξὺ προαυλίου καὶ
κῆπου γειτνιαζόντος μετὰ τὸν τοῦ κόμητος
δ' Ἀμβαρές, ὁ βαρόνος δὲν εἶχεν ἀπωλέσει
πᾶσαν ἐλπίδα.

Κατ' αὐτὸν ἡ διαγωγὴ τῆς Ζουάννας
ἦν ἐπιδεξία παγίς ὅπως ἔτι μᾶλλον ἐλ-
κύσῃ αὐτόν.

Δύο ἔτι μῆνας βραδύτερον, οὐδὲν ὡς
προχωρήσας εἰς τὰ σχέδιά του, ἐπεχεί-
ρησε νυκτερινὴν ἐπίθεσιν, καθ' ἣν ἀπέτυ-
χεν οἰκτρῶς.

Ἡ Ζουάννα ἠναγκάσθη νὰ ἐξηγηθῇ
σαφῶς μετὰ τοῦ κυρίου δὲ Φοντραίλ, ἄνευ
ὀργῆς καὶ κραυγῶν, οὕτως ὥστε νὰ δια-
τηρήσῃ τὴν ἐκτίμησιν καὶ αὐτὴν ἔτι τὴν
φιλίαν τοῦ διώκτου αὐτῆς, ὅστις τέλος
ἀπεσύρθη, ἐλπίζων ὅτι αἱ ὑποσχέσεις του
θὰ ἔφερον βραδύτερον τὸ ποθοῦμενον ἀπο-
τέλεσμα.

Ἀλλ' ἀπὸ τῆς νυκτὸς ἐκείνης αἱ σκέ-
ψεις τῆς Ζουάννας ἐγένοντο σκοτεινότε-
ραι ἢ πρότερον.

Ὁ βαρόνος εἶχεν ὑποδείξει αὐτῇ ὅτι
ἔδει νὰ ὑποκύψῃ ἡμέραν τινὰ εἰς τὰς θε-
λήσεις του, ἂν μὴ ἤθελε ν' ἀποβληθῇ

καὶ νὰ εὐρεθῇ ἄνευ στέγης καὶ ἄρτου.

Δὲν ἦτο μόνος ὁ βαρόνος δὲ Φοντραίλ
ὁ θαυμαστὴς τῆς καλλονῆς τῆς Ζουάννας.
Εἰς τὸ μέγαρον ἐδέχοντο πολλοὺς, αἱ δὲ
συναναστροφαὶ ἦσαν πολὺ συχναί. Μετὰ
τὸν οἰκοδεσπότην λοιπὸν εὐρέθη ἄλλος
τις, ὁ λοχαγὸς τῶν δραγόνων δ' Ἐστρέλ,
ὅστις ἠθέλησε νὰ μιμηθῇ τὸν ἐξαδελφον
αὐτοῦ δὲ Φοντραίλ.

Ἀλλὰ καὶ τοῦτον ἀπέκρουσε θαρραλέως
ἡ Ζουάννα, ἥτις τέλος ἤρξατο ἀηδιαζούσα
τοὺς ὑβριστικούς τούτους ἔρωτας.

Μετὰ τὸν λοχαγὸν ἦλθεν ἡ σειρὰ τῶν
μαθητῶν, διατελούντων ἐν διακοπαῖς,
τῶν ἀνεψιῶν τοῦ δὲ Φοντραίλ ἢ τῆς μαρ-
κησίας, εἴτα τῶν φίλων καὶ γνωρίμων.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἡ ἀτυχὴς παιδαγωγὸς
ὕφιστατο ἀληθῆς πολιορκίαν. Ἦννοει καλ-
λιστα τοὺς λόγους, δι' οὓς ὁ βαρόνος ἐ-
τῆρει αὐτὴν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ καὶ ἡσθάνετο
ἐσχάτην ἀπογοήτευσιν.

Τέλος ἀπεφάσισε νὰ παραιτηθῇ καὶ ν'
ἀπέλθῃ τοῦ οἴλου τοῦ μαρκησίου, ὅτε γε-
γονός τι ἐπῆλθε καὶ μετέβαλε τὰς ἰδέας
αὐτῆς.

[Ἐπεται συνέχεια].

* K

Εἰς τὸ προσεχές:

H E I K Ω N

Εἰκὼν ὑπὸ ΙΒΥΚΟΥ

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Ὁ Σολῖνος ἔπεσεν ἡμιθανής, καθαιμα-
τώσας τὸ τε στόμα καὶ τὸ μέτωπον, καὶ
παραμορφώσας αἰσχυρῶς τὸ πρόσωπόν του.

Ἀνέτειλεν ἡ ἡώς, ἀλλ' ὁ ἥλιος δὲν ἐ-
φαίδρυνε τὴν γῆν.

Ὁ καπνὸς εἶχε διαχυθῇ ἐπὶ τοῦ ὀρί-
ζοντος καὶ ἔμενεν ἀκίνητος ὡς σκηνή. Τὸ
τέρας ὁμοῦ δὲν ἐφαίνετο· ἀλλ' ἠκούετο
μόνον ὁ βρυχηθμὸς τῶν λεόντων καὶ αἱ
ὀρυγαὶ τῶν τίγρεων.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῆς ὀργῆς καὶ τῆς
ἐκδικήσεως, οὐδὲν πτηνὸν ἐφάνη, ἀλλὰ
πάντα πεφοβισμένα ἔμενον ἐν τῇ φωλεᾷ,
προστατεύοντα διὰ τῶν πετερύγων τὰ μι-
κρά των.

Οὐδὲν θηρίον ἐφάνη ἐν τῷ δάσει, διότι
ὁ φόβος παρ' αὐτοῖς ὑπερίσχυσε τῆς πεί-
νης.

Οἱ κύνες, κάτω ἔχοντες τὴν κεφαλὴν
καὶ τὴν οὐρὰν ὑπὸ τὰ σκέλη των, ἔτρε-
χον τῇδε κἀκεῖσε ζητοῦντες τὴν συνήθη
κατοικίαν των, καὶ ἂν εὗρισκαν αὐτὴν κε-